

Goed Nieuws

Orde van dienst en preek 16 december 2018

Derde zondag van Advent

Lezing: Jesaja 52: 1-12 en Lucas 3: 7-14

Voorganger: ds. Jaap van den Akker

- Welkomstwoord door de ouderling van dienst
- Aansteken derde adventskaars
- Aankondiging stil gebed en intochtlied door voorganger
- Intochtlied: 'De nacht loopt ten einde' (lied 460: 1, 2 en 4)
- Aanvangswoord, Groet, Bemoediging
- Kyriëgebed
- Adventslied: 'Licht in onze ogen' (Lied 463: 1, 2, 6, 7 en 8)
- Met de kinderen:

Gebed

Gesprek: vreugde

Filmpje. Anne en Kasper: <https://vimeo.com/294375832>

Adventsposter

Projectlied: 'Daar gaan we naartoe'

- Schriftlezing: Jesaja 52: 1-12
- Lied: 'Als tussen licht en donker' (Lied 452: 1 en 2)
- Schriftlezing: Lucas 3: 7-14
- Lied: 'Als tussen licht en donker' (Lied 452: 3)
- Preek

Boodschapper zijn. Berichten moeten overbrengen.

Dat is een gevaarlijke job.

Zeker in de oudheid.

De boodschapper wordt namelijk vaak geïdentificeerd met het nieuws dat hij brengt.

En als een boodschapper zijn leven in de waagschaal heeft gesteld en door de vijandelijke linies heen is gebroken en zijn paard heeft afgejakkerd of alles gegeven heeft om zo snel mogelijk naar de geadresseerde van de boodschap toe te rennen en het blijkt dat hij slecht nieuws heeft, dan moet hij dat niet zelden met de dood bekopen.

Slechts nieuws ontvängen valt namelijk niet mee. En de teleurstelling, de onmacht, het verdriet en de angst om wat komen gaat wordt dan vaak botgevierd op de brenger van het nieuws.

Er zijn beroemde verhalen van boodschappers. De boodschapper die de dood van koning Saul aan David kwam melden moest het met de dood bekopen. En de boodschapper die van Marathon naar Athene rende in 490 voor Christus is misschien wel de bekendste. Hij had goed nieuws: de Grieken hadden de slag gewonnen van de Perzen. Maar meer dan "Gegroet, we hebben gewonnen!" kon hij niet meer uitbrengen in Athene. Hij viel dood neer van de inspanning.

Ook de laatste jaren blijkt de brenger van slecht nieuws vaak beschimpt te worden. De brenger wordt weggezet als onbetrouwbaar, of niet vaderlandslievend of bevooroordeeld. *Fake news* wordt er geroepen, in de hoop dat eigen slechte beslissingen of slecht beleid daarmee verdoezeld kan worden. Of de kop wordt in het zand gestoken om het nieuws niet te horen, of te kunnen ontkennen, zoals deze week nog op de klimaattop in Polen.

"Dat kan niet waar zijn!", het is ook voor ons een natuurlijke reactie.

De wachters op de muren van Jeruzalem hebben al heel wat boodschappers zien komen en gaan.

En trouwens: van muren was er weinig meer over in die tijd. Met de val van Jeruzalem in 586

voor Christus was de tempel verwoest, de stadmuren en de verdedigingswerken rond Jeruzalem met de grond gelijk gemaakt en een groot deel van het volk weggevoerd naar Babel. Het was de elite die werd weggevoerd. De leidinggevendenden, de bovenlaag. Het was beleid van de Babyloniërs om die diep in het moederland van het Babylonische rijk onder te brengen, zodat ze in de gaten gehouden konden worden en niet snel in opstand zouden komen.

In het verwoeste Jeruzalem bleef het gewone volk over, onder het juk van een collaborateur.

En daar keken ze uit naar nieuws uit Babel. Zouden de bannelingen ooit nog terug komen? Zou het nog wat worden met Jeruzalem? Was er nog iets van God te vinden in het Beloofde Land, nu de tempel was verwoest, en de Ark van het Verbond uit het heilige der heiligen was gestolen?

En als er berichten kwamen uit Babel, ruim duizend kilometer verderop, dan waren ze weinig hoopgevend. Nebukadnezar en zijn opvolgers zaten nog vast in het zadel. En het leek wel of de gedeporteerde Judeeërs zich steeds meer gingen thuis voelen, daar ver weg in Mesopotamië. Wat er moest er worden van deze kleine rest van het uitverkoren volk op de puinhopen van wat ooit de Stad van David was?

Zou God nog van zich laten horen?

En dan klinkt deze profetie van Jesaja.

Als een heraut op de enig overgebleven muur van Jeruzalem schalt deze een niet te bevatten boodschap over de wezenloze en treurende overlevenden in de stad.

“Ontwaak! Ontwaak uit je moedeloosheid! Zoek je mooiste pak en feestjurk uit. Klop het stof van je af en sta op!”

Wat moet die boodschap vreemd hebben geklonken in een verwoeste stad. Je gunt het de mensen in Homs en Raqqa en Sana dat ze de moed vinden om in de wanhoop weer iets van hun leven te maken. Maar of dat ooit mogelijk is?

Of is dat juist de enige manier om het vol te kunnen houden?

Door hoop te houden.

Door reikhalzend uit te kijken naar goed nieuws. Naar hoopvolle berichten. Naar dat wat ons op de been houdt. *Hoe welkom is de vreugdebode die over de bergen komt aangesnel, die vrede aankondigt en goed nieuws brengt.*

Hoop verloren al verloren. Is dat niet een waar spreekwoord? Als je geen hoop meer hebt, dan is ook de motivatie, de kracht weg om het leven op te pakken.

Reikhalzend uitkijken naar een hoopvolle toekomst. Dat houdt je op de been.

Maar dat verlangen naar een beter leven is niet onbegrensd. De ballingen in Babel, en de achtergebleven arme rest in Jeruzalem, zij kunnen niet zomaar terugverlangen naar die goede oude tijd. Ergens is het namelijk misgegaan met Israël. Ze hebben zichzelf in het onheil gestort. Eerst door zich niet aan Gods regels te houden en het geschonken land toe te eigenen, mensen uit te buiten, om zichzelf te verrijken. Weduwen, wezen en vreemdelingen niet te beschermen, terwijl dat juist een van de leefregels is voor dit geschonken, beloofde land.

Het verlangen van Israël kan dus niet zijn een restauratie van het verleden, nee een nieuw begin betekent, opnieuw God zoeken, erkennen dat je fouten hebt gemaakt, en vanuit dat nieuwe begin leven.

Hoop doet leven. Ook vandaag

Maar ook in onze tijd is het verlangen naar een beter leven, *niet* het met heimwee en melancholie terugkijken naar vroeger, het is *niet*: vroeger was alles beter. Dat is namelijk niet zo. In de jaren vijftig was het echt niet beter dan nu, ook al kon je toen een touwtje uit de brievenbus laten hangen. De misdaadcijfers dalen al tientallen jaren en toch voelen we ons niet veilig. Veel Britten verlangen naar een verleden van vóór de EU, van harmonie en welvaart, maar dat is een verleden dat nooit bestaan heeft.

De bijbel leert ons een ander verlangen Een verlangen, een hoop dat vóór is ligt. Het roept ons op om vóóruit te kijken. Om óp de puinhopen die het leven soms kan zijn, te gaan staan, er

overheen durven kijken en te zoeken of er al iets van God te ontdekken is die ons leven binnenkomt.

Het goede nieuws, de vrede die wordt aangekondigd en de redder is dichterbij dan je denkt. Johannes de dooper geeft heel concreet een definitie: *Waar iemand die twee stel onderkieren heeft er een deelt, waar eerlijk met geld om wordt gegaan, waar niet wordt afgeperst of omgekocht.*

Of wat dacht u van het goede nieuws dat de engel aan de herders verkondigt: 'Wees niet bang, want ik kom jullie goed nieuws brengen, dat het hele volk met grote vreugde zal vervullen.' Dat goede nieuws blijkt om de hoek te zijn. In de stal waar de herders elke nacht hun schapen onderbrengen. Voor het oprapen.

In een kwetsbaarkind en liefhebbende ouders.

Het is de kunst om elkaar daarop te wijzen.

Op de hoopvolle dingen.

Daar waar mensen om elkaar heen gaan staan. Elkaar vasthouden en troosten.

Daar waar we kunnen genieten van het goede dat we hebben en met elkaar delen. Ook hier in de kerk. De gastvrijheid de warmte, de zorgzaamheid die we vanzelfsprekend vinden, voor en na de dienst beneden in de hal, om die te koesteren. Dat is om je over te verheugen.

We mogen het van de muren schreeuwen: dit is Evangelie, dit is goed nieuws. Hier wordt elk jaar, elke zondag, elke dag de redder geboren. Christus de Heiland. Ere zijn God in de hoge.

Wij zijn de boodschappers van het goede nieuws.

Lukt dat? Houden we dat vol als we tegenslagen ondervinden?

Lukt het om vol overtuiging de boodschap van vrede te blijven verkondigen, in een krimpende kerk, in een roerige wereld?

Het is de spanning van de Adventstijd. Of misschien is het wel de spanning van het leven.

Het gaat dan om onderscheid durven maken. Je niet laten misleiden door grootste vergezichten, maar de hoop die in je is dichtbij zoeken. In de liefde en trouw om je heen

En het gaat dan om volhouden: Want je hoopt op goed nieuws, je hoopt op redding, en je kunt je er nu al op verheugen. Het maakt je nu al blij dat weet dat het goed komt met je leven, met deze wereld. Je kunt er nu al in jubelzangen over uitbarsten. Maar het is er nog niet. Je staat te juichen op de ruïnes van Jeruzalem. Je probeert hoop te houden op de puinhopen van je leven. Hoe houd je dat dan vol?

Misschien helpt het als je bedenkt dat het een lied is dat hier gezongen wordt in Jesaja 52. Een lied waarmee je de hoop en de verwachting 'in zingt'. Een lied dat je boven jezelf doet uitstijgen. Zoals liederen vaak doen. Een lied laat je net wat meer zeggen dan je eigenlijk gelooft. Een lied tilt je boven jezelf uit. En dat is precies wat dit lied doet. Op de puinhopen van Jeruzalem, zing je al van herstel. Van de terugkeer van God in zijn heilige stad. Van een herbouwde tempel, van redding en vrijheid. Een stad opnieuw vol met mensen. Spelende kinderen, genietende ouderen..

Die stad is er nog niet. Daar zijn we naar op weg. God gaat voor ons uit. Die tocht, op weg naar die stad. Die tocht is het leven zelf. God gaat voor je uit, en God steunt je in de rug.

Hij wijst je op de kleine tekens van Zijn komst

En hij helpt je het vol te houden.

En ondertussen, ondertussen zingen we samen een lied: 'Verheug u, gij dochter van Sion en jonkvrouw Jeruzalem juich!'

Amen.

- Lied: 'Verheug u, gij dochter van Sion' (Lied 550)
- Dankgebed, voorbeden, Onze Vader, Stil gebed

- Slotlied "God lof! Nu is gekomen" (Lied 438: 1 en 4)
- Zending en zegen